

gennem dette høje Ting. Jeg for mit Vedkommende vil gerne ønske Ministeren Held og Lykke til at faa disse Reformforslag gennemført. Hovedpunktet i dem er at naa frem til, at de danske Statsinstitutioner, Statsbanerne, Post- og Telegrafvæsenet, maa blive styret og ledet paa en saadan Maade, at der er Mulighed for, at de kan komme til at forrente sig. Det er et Ideal, som de skiftende Ministre for offentlige Arbejder altid har opstillet med Hensyn til deres Virksomheder, men jeg vil haabe, at den nuværende Trafikminister i noget højere Grad end de tidligere Trafikministre maa faa Held til at faa dette Ideal realiseret. Naar jeg har det Haab, er det, fordi vi for første Gang i vore Baners Historie har en Trafikminister, der har arbejdet i den Etats Tjeneste, som han nu selv er sat til øverste Leder af. Jeg haaber, at den grundige Sagkundskab, som han gennem sit mangeaarige praktiske Arbejde i Banernes Tjeneste har erhvervet sig, vil bidrage til, at han kan faa Held til at realisere sine Krav i Retning af Sparsommelighed.

Statsbanerne havde i gamle Dage en stærk Følelse af, at de var en Institution, som ingen kunde konkurrere med, de følte sig som ene Hane i Kurven. Den Smule Konkurrence, de havde fra Dampskibenes Side, kunde ikke blive af en saadan Karakter, at den kunde have nogen væsentlig Indflydelse. Det Forhold er ved at ændres i vore Dage, idet der nu er kommet en Faktor, som i høj Grad gør sig gældende overfor Statsbanerne. Her tænker jeg selvfølgelig paa Automobilvæsenet, men jeg er ogsaa paa det rene med, at adskillige af Statens Embedsmænd indtil for ganske kort Tid siden ikke var klar over, hvilke uhyre Udviklingsmuligheder Automobilvæsenet sidder inde med. Jeg havde for et Aarstid siden en Samtale med en højtstaaende Embedsmand, i hvilken jeg gjorde ham opmærksom paa dette Forhold. Han trak lidt paa Skuldrene, men saa meddelte jeg ham en Oplevelse, jeg havde haft.

En anden Mand og jeg skulde til Aarhus i et Ærinde, og da vi skulde hjem, viste det sig, at det Tog, som holder ved den Station, hvor vi helst skulde staa ud, var kørt. Uagtet der derefter gik to Tog fra Aarhus med nogle Minutters Mellemrum, holdt ingen af dem ved de tre Mellemstationer mellem Skanderborg og Aarhus, og Følgen blev, at vi maatte tage med en Rutebil. Rutebilen var overfyldt, der var nogle og tyve Personer indeni, og jeg var, da vi forlod Aarhus, klar over, at nu vilde den holde i de mange Landsbyer, vi pas-

serede igennem i denne folkerige Egn. Men det gjorde den ikke, den holdt kun tre Gange, nemlig ud for Hasselager Statsbanestation, ud for Høring Statsbanestation og ud for Stilling Statsbanestation; de Passagerer, som blev tilbage, efter at Passagererne var staaet ud ved Stilling, skulde alle til Skanderborg Statsbanestation.

Jeg sagde til den vedkommende Embedsmand: De maa kunne indse, at hvis Banerne skal kunne konkurrere med Automobilene, maa de have en mere praktisk Køreplan end den, vi her var ude for. Men Embedsmanden svarede: Det er et Spørgsmaal, om det kan betale sig for Banerne at holde for at faa disse Passagerer sat af. Saa opgav jeg ham, thi jeg var klar over, at kunde det ikke betale sig for Banerne at holde der, hvor Passagererne skulde stige ud, var Banerne ogsaa afskaaret fra at faa dem op der, hvor de vilde være steget i Toget, hvis der havde været Lejlighed til paa en praktisk Maade at benytte Toget.

Enkelthederne i de foreliggende Forslag er der ikke større Anledning til at komme nærmere ind paa, idet de jo vil blive drøftet i et Udvalg, og det har vist sig, at der i det store og hele er Enighed om det meste af det, den højtærede Minister har foreslaaet i Retning af Reformen. Der var et enkelt Punkt, hvor Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Slesbager, ønskede en Ændring, idet han mente, det var rigtigere, at Ministeren fik Ansvaret for Ansættelsen af de bevægelige Takster, for hvis Indførelse der nu skal aabnes Mulighed, for at Statsbanerne kan optage en Konkurrence, fremfor at det skulde være Generaldirektøren, der skulde have Ansvaret. Hvad angaar Personskiftet, skal jeg ikke udtale mig derimod, men jeg tror, det vilde være uheldigt, om man fulgte den Tanke, som det ærede Medlem Hr. Slesbager yderligere udviklede, at der ogsaa skulde være Mulighed for at sætte Taksterne op over, hvad der er fastsat som det normale. Ganske vist vilde det ærede Medlem have Finansudvalget og Jernbaneraadet sat i Forbindelse med slige Afgørelser, men jeg tror, at Maskineriet i saa Fald bliver for indviklet og vil virke for tungt.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning angaaende det Jernbaneraad, som foreslaas oprettet; det skulde bestaa af 17 Medlemmer, af hvilke de 14 skulde være valgt af Rigsdagens Ting efter Forholdstalsvalgmaaden og 3 udnævnt af Ministeren. Jeg synes, at i et saadant Raad burde der ogsaa være Repræsentanter for Banernes Tjenestemænd, valgte af dem, saaledes at de kunde